

Het teken van Jona

Doug Batchelor

INHOUD

Een verbazingwekkend feit.....	2
Jona: een feit - geen fabel.....	4
Drie dagen en drie nachten.....	6
De juiste tijd – de verkeerde plaats.....	7
Het hart van de aarde.....	8
Het uur van de waarheid.....	9
Het hoofdkwartier van de hel.....	11
De joodse timing.....	13
Jona betekent “vrede”.....	14
Jona, de offerande.....	15
De tijden van Jona en van Jezus.....	16
Jona is verrezen.....	18
Jona en de natie Israël.....	19
Jona is een symbool voor de verlorenen.....	20

Een verbazingwekkend feit

Ieder jaar zijn naar schatting 10 miljard vogels betrokken in hun migratievluchten. Een bepaalde soort mees vliegt zijn weg van Centraal Azië naar het Evenaarsgebied in Afrika, zo'n 5000 kilometer. De langste vlucht, gemaakt door een huiszwaluw werd geregistreerd in 1931, toen de vastberaden vogel van Arras (Fr.) naar zijn huis in Saigon, Vietnam vloog. Toen de vogel vrijgelaten werd, vloog deze recht als een pijl, meer dan 10.000 km over onbekend terrein naar huis in slechts 24 dagen! Maar de Arctische stern heeft de langste migratievlucht van alle vogels: de vasthoudende stern vliegt van zijn geboortegrond in de noordelijke poolgebieden en terug; in totaal een jaarlijkse trip van bij de 35.000 km.

De migratie van de dieren behoort tot de grootste wonderen en mysteries van Gods schepping. Wetenschappers vinden het nog altijd even onverklaarbaar hoe de migrerende vogels exact weten waar ze naartoe moeten en wanneer. Hoe weten ze zonder afwijking hun weg te vinden naar altijd dezelfde kust, stroom of voedselgronden, die ze niet hebben gezien sinds hun geboorte?

De natuur is vol van dergelijke voorbeelden. En een geweldig voorbeeld van natuurlijk vernuft is dat van de Monarchvlinder. Deze vlinder is gekend om zijn buitengewoon verre migratie. In de zomermaanden kan men de Monarchvlinders vinden, fladderend over Canada en de noordelijke delen van de Verenigde Staten. Van daar maken ze de tocht naar hun winterverblijf in Centraal Mexico. Hiervoor leggen ze soms meer dan 3.000 km af.

En de Chinookzalm legt een langere weg af dan eender welke andere zalm, soms tot 3.000 km in het binnenland om te gaan kuit schieten in precies dezelfde zoetwaterriviertjes en kreken als hun voorouders.

Gods schepselen hebben een wonderlijk, natuurlijk gevoel voor geboorte. Echter zien we de mensen – zelfs christenen – soms in de tegengestelde richting gaan, als waar God hen heeft gestuurd. De Bijbel leert ons dat in bepaalde opzichten, de dieren meer in lijn zijn

met de Heer, dan de mensen.

Job 12: 7-9 Maar vraag toch het gedierte, en het zal u onderrichten; het gevogelte des hemels, en het zal u inlichten. Of spreek tot de aarde, en zij zal u onderrichten, en laat de vissen der zee het u vertellen. Wie onder deze alle weet niet, dat de hand des HEREN dit doet?

De Schrift vertelt ons een opmerkelijk verhaal van een onwillige profeet die in de verkeerde richting ging, tot God de aandacht van de ronddolende opeiste, en hiervoor gebruik maakte van Zijn schepselen en de elementen. Jezus vertelt ons later dat het verhaal van diezelfde eigenzinnige profeet diende als een baken om de verlorenen te helpen hun weg te vinden naar de Redder.

Mattheus 12: 38-40 Toen antwoordden Hem enige der schriftgeleerden en Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden wel een teken van U willen zien. Maar Hij antwoordde hun en zeide: Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten.

Ik stel voor dat je enkele minuten neemt om het boek Jona te lezen om terug kennis te nemen van de belevenissen van deze merkwaardige profeet. Het lezen van deze vier aangrijpende hoofdstukken duurt nauwelijks tien minuten, en het zal bijdragen om een beter begrip te krijgen van deze fascinerende studie.

Jona : een feit – geen fabel

Een wat oudere vrouw was met de stadsbus op weg naar huis. In stilte

las ze in haar Bijbel. Naast haar zat een atheïst die haar toewijding cynisch observeerde.

“Mevrouw”, zo onderbrak hij haar, “gelooft u echt dat de Bijbel waar is?” De dame, die het sarcasme voelde in de stem van de ondervrager, antwoordde heel eenvoudig : “Natuurlijk meneer. Ieder woord.” Maar de man gaf niet op. “Dat betekent dat je gelooft dat God de wereld door Zijn woord tot aanschijn heeft geroepen in zes dagen?” Zonder op te kijken, was het antwoord : “Absoluut”. En ik veronderstel dat u ook gelooft dat Noach de wereldwijde vloed overleefde en daarbij nog eens alle levende wezens redde?” – “Ja, dat doe ik.” Wanhopig zei de man : “En dan gelooft u zeker ook nog in dat verhaal van Jona?” Ze knikte en las verder. “Hoe zou een mens ooit kunnen overleven in een vis gedurende drie dagen?” “Hoe, kan ik natuurlijk niet met zekerheid zeggen”, zei de oude vrouw, “maar als ik in de hemel zal zijn, zal ik hem dat ongetwijfeld vragen.” De atheïst vroeg dan spottend : “Maar wat als hij niet in de hemel is?” Voor de eerste keer keek de oude vrouw de geïrriteerde man aan, zag nauwelijks zijn blik en antwoordde : “Dan zult u het hem kunnen vragen.”

Het is een grappig verhaal, maar laten we het eens van nabij bekijken. Er zijn maar weinig verhalen uit de Bijbel die zo in twijfel worden getrokken, of waar zo de draak mee gestoken wordt, als het verhaal van Jona. Natuurlijk lijkt het ongelooflijk dat iemand in zijn geheel door een grote vis opgeslokt wordt en nog minder dat hij het drie dagen in zijn maag zou overleven.

De aantijging dat een walvis een mens niet in zijn geheel kan inslikken, is een mythe. Maar dat is zelfs geen punt in dit verhaal, omdat het woord dat in Jona 1: 17 wordt gebruikt (net als in Mattheüs 12: 40) niet ‘walvis’ is, maar ‘zeemonster’.

Ik moet toegeven dat ik in mijn vroege christelijke ervaring, ook met de vraag zat of het verhaal van Jona letterlijk waar kon zijn. Maar dan hoorde ik een radioprogramma, ‘Through The Bible’, van dr. J. Vernon Mc Ghee, waarin drie echt gebeurde voorbeelden werden gegeven uit recente tijden, waarin mensen door een grote vis werden

opgeslokt en later levend werden gered.

Eén verhaal dateert van het einde van de 19e eeuw. De Star of the East, een walvisvaarder die opereerde rond de Falkland-eilanden had een grote walvis in het vizier gekregen. De harpoenboten werden uitgezet en de walvis was succesvol getroffen. Maar in de turbulenties die volgden, kapseide één van de kleinere boten en twee bemanningsleden verdwenen in de zee. Een van hen werd verdronken teruggevonden, maar de andere, James Bartley, verdween zonder één spoor. De walvis werd succesvol bedwongen en het karkas werd aan boord gehesen, waar de bemanningsleden de vis aan stukken sneden voor walvisspek.

Na enkele dagen, waren ze ter hoogte van de maag, waar ze iets groots zagen bewegen binnenin. Ze sneden de maag open en daar lag James Bartley, buiten bewustzijn, enigszins verteerd, maar levend! Ze wisten hem met zeewater en brachten hem naar de kapiteinskajuit om te herstellen en na enkele weken rust te bed, was hij terug op zijn post.

Sommige bronnen vermelden een gedetailleerde beschrijving van wat Bartley had ervaren en voelde tijdens zijn verblijf in de walvis. Hij zei zich te herinneren hoe hij door de lucht vloog toen de walvis de boot ramde met zijn staart. Plotseling was hij omringd door duisternis toen hij door een zachte gladde wand gleden. Toen kwam hij in een grotere ruimte die bedekt was met een slijmerige substantie die terugtrok bij aanraking. Hij had zich spoedig gerealiseerd dat hij in de walvis was. Hij kon ademen, maar het was er onweerstaanbaar warm! Hij zei dat hij later het bewustzijn verloor en het volgende dat hij zich kon herinneren was het feit dat de bemanning hem verzorgde.

Andere bronnen vertellen dat Bartley's huid permanent aangetast was door de maagsappen van de walvis, en dat hij een 'gebleekt' wit voorkomen had voor de rest van zijn leven. Andere versies beschreven zijn huid als hebbende een blauwachtige schijn – na zijn redding.

Behalve deze feiten mogen we niet vergeten dat de Bijbel zegt in Jona 1: 17 : *“En de HERE beschikte een grote vis om Jona in te slokken; en Jona was in het ingewand van de vis drie dagen en drie nachten.”*

Dat betekent dat wat wij ook weten over walvissen en of het mogelijk

is om te overleven in het ingewand van zo'n dier, dat God dit alles zo heeft beschikt. En boven dat alles zou het voor iedere christen voldoende duidelijk moeten zijn, dat als Jezus deze ervaring van Jona citeert in Mattheus 12: 40, dit een effectief feit is en geen fabel.

Drie dagen en drie nachten

Alvorens we proberen te begrijpen wat de betekenis is van '*het teken van Jona*', zou ik eerst iets willen zeggen over de tijdsaanduiding '*drie dagen en drie nachten*'. Dat is een dikwijls gestelde vraag die in relatie staat tot deze tekst in Mattheus.

Omwille van een misverstand heeft deze kleine passage al voor zoveel verwarring en onenigheid gezorgd onder leken, Bijbeluitleggers en theologen. Als we eerst door het mijnenveld van de verklaringen van de '*drie dagen en drie nachten*' uit het verhaal van Jona komen, zullen we in staat zijn, op een vredevolle manier de diepere betekenis van deze wonderlijke studie te vinden.

Jezus zei dat de Zoon des Mensen drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zou zijn. En hiermee verwees hij naar het graf. We gaan even veronderstellen, zoals men gewoonlijk gelooft, dat Jezus op vrijdag stierf en op zondag uit het graf opstond. Als je daar bij stilstaat, kan je dat draaien en keren zoals je wil, maar binnen die periode krijg je geen '*drie dagen en drie nachten*', zoals de Schrift stelt.

Veel mensen die ik ontmoet, beginnen dan aan de juistheid van de Bijbel te twijfelen, ondermeer als gevolg van deze vermoedelijke tegenspraak. Anderen gaan met veel nadruk de verdediging aan door te geloven dat Jezus stierf op woensdag of donderdag; en weer anderen redeneren zo dat Jezus niet letterlijk drie nachten bedoelde.

Eerlijk gezegd vind ik het erg dat christenen zoveel energie besteden en dat zij zoveel onderlinge twist veroorzaken over iets wat de Bijbel zelf duidelijk uitlegt. Het probleem ligt zelfs niet eens in de drie dagen en nachten. Het probleem ontspruit uit wat wij verstaan onder '*het hart van de aarde*', waar Jezus zou zijn.

De juiste tijd – de verkeerde plaats

Deze ‘juiste-tijd-verkeerde-plaats’-vergissing komt opvallend overeen met een tragische ervaring die de Millerieten 150 jaar geleden ook hadden ervaren. Als gevolg van zijn nauwgezet onderzoek van de Bijbel geloofde en leerde William Miller – een godvrezende baptisten predikant, dat Jezus zou terugkeren in 1844. Hij baseerde zich op een vers van Daniël 8: 14 dat zegt : *“Tweeduizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom in rechten hersteld worden.”*

William Miller ontdekte spoedig het beginpunt van deze profetie, nl. 457 v Chr., zoals aangegeven in Daniël 9: 25; *‘Weet dan en versta: vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen’.*

Door het optellen van de 2300 profetische dagen - een dag in de profetie geldt voor een jaar, volgens Ezechiël 4: 6 - berekende hij dat Jezus zou terugkeren in 1844. Ze veronderstelden dat het heiligdom de aarde was die met vuur gereinigd zou worden. Alhoewel hun tijdsberekening correct was, was de interpretatie van de plaats en de gebeurtenis naast de kwestie.

Toen de tijd kwam en voorbij ging, en Jezus niet terugkeerde zoals men gehoopt had, probeerden de ontgoochelde Millerieten te vinden waar hun vergissing lag. Velen gingen door met data te berekenen, terwijl er niets mis was met de datum, maar wel met het evenement dat op die datum zou plaats grijpen. In de Bijbel werd de aarde nooit als ‘heiligdom’ omschreven, daarom kan het heiligdom waarvan sprake in Daniël 8: 14 nooit de aarde bedoeld hebben. Dat was het gladde ijs waarop de Millerieten uitgleden.

Inderdaad Jezus kwam niet naar de aarde om haar te reinigen met vuur in 1844. Maar Hij begon een bijzonder werk als onze Hogepriester om het heiligdom in de hemel te reinigen van de zonden van Zijn volk. (Daniël 8: 12-14) Zo begon Christus ook Zijn heiligdom of kerk, te reinigen van de valse doctrines die diep wortel geschoten hadden in de

duistere Middeleeuwen.

Het hart van de aarde

Iedere keer als we proberen de betekenis van een Bijbelgedeelte te achterhalen, moeten we dit vergelijken met andere soortgelijke passages. Dit staat toe dat de Bijbel – het geïnspireerde woord van God – zichzelf gaat verklaren. Omdat de uitdrukking ‘*het hart van de aarde*’ enkel voorkomt in Mattheüs 12, en nergens anders in de Bijbel, moeten we andere verzen vinden als referentie.

De uitdrukking ‘in de aarde’ komt 66 keer voor in de ‘King James Bible’ maar geen enkel vers daarvan verwijst naar het graf. Bijvoorbeeld in het gebed dat we vandaag kennen als het ‘Onze Vader’ bidden we : *“Uw wil geschiede in de hemel, alzo ook op de aarde”*. Betekent dit dat we bidden dat Gods wil geschiede in het graf als in de hemel? Nee, natuurlijk niet! Aarde verwijst hier zeker niet naar het graf. Eerder verwijst het ernaar dat Zijn wil onder de mensen en volkeren op aarde zou mogen opgevolgd worden, zoals zij opgevolgd wordt door de engelen in de hemel.

In het tweede gebod lezen we: *“Gij zult u geen gesneden beeld maken noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van wat in de wateren onder de aarde is.”* (Exodus 20: 4) We zullen eveneens erkennen dat ‘beneden op de aarde’ ook niet staat voor het graf, maar eerder voor de wereld.

Jezus zegt ook : *“Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven.”* (Mattheüs 5: 5) Betekent dit dat zij een graf als erfenis zullen ontvangen ? Ik denk dat je hierop het antwoord kent.

In Mattheüs 12: 40 komt het woord ‘hart’ van het Griekse woord ‘kardia’, waaruit het woord ‘cardiaaal’ is afgeleid.

Volgens ‘Strong’s woordenboek’ betekent ‘kardia’ het hart, (te weten de gedachten of gevoelens; geestestoestand); het kan ook betekenen ‘in het midden’.

Het Griekse woord voor ‘aarde’ is ‘ge’.

Het betekent letterlijk bodem, een gebied of het vaste land of de gehele wereldbol (met daarbij de inwoners), land, grond, streek of wereld.

De uitdrukking “in het hart van de aarde”, kan dan wijzen op “te midden van de wereld” – of in de greep van de verloren wereld die Jezus kwam redden.

Met andere woorden zegt Jezus ons in Mattheus 12: 40 dat de Mensenzoon, net zoals Jona in de buik van het zeemonster was, Hij in het middelpunt zou staan van de grote strijd om de wereld.

Het uur van de waarheid

Het leven van Jezus wordt gekenmerkt door meerdere cruciale momenten. Toen Hij 12 jaar werd, werd Hij zich bewust van zijn levensmissie als Lam van God en zijn speciale verhouding tot de Vader. Bij zijn doop, begon Hij zijn openbaar leven. *“De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen.”* (Marcus 1:15)

Maar wanneer precies werden de zonden van de wereld op het Lam van God gelegd? Was het toen Hij stierf aan het kruis, of toen men Zijn lichaam in het graf legde? Het antwoord is nee. Dit waren onderdelen van het betalen van de prijs voor de zonde – maar toen Hij stierf en in het graf werd gelegd, eindigde Zijn lijden. Was het toen de spijkers Zijn lichaam doorboorden? Dat was ongetwijfeld een deel daarvan, maar het beginpunt lag duidelijk vóór de kruisiging.

Volgens de Hebreeuwse wet, werden de zonden van het volk op het Paaslam gelegd, vóór het geslacht werd. Tijdens het Laatste Avondmaal, met het brood en het druivensap bezegelde Jezus Zijn nieuwe verbond als zijnde het Lam dat de zonden van de wereld wegneemt.

Zeer spoedig na de instelling van dit nieuwe verbond, begon Jezus

onze schuld, schande en straf te dragen. Het moet vermeld worden dat Jezus stierf tijdens het Paasfeest. In die week werden duizenden schapen geofferd in de tempel, zodat een virtuele stroom van bloed vanaf de tempel vloeide in de Kidronbeek en zo richting Dode Zee. Na het Laatste Avondmaal kruiste Jezus de stroom van bloed op weg naar Getsemane.

“Na dit gezegd te hebben, ging Jezus met zijn discipelen naar de overzijde van de beek Kidron, waar een hof was, die Hij met zijn discipelen binnenging.” (Johannes 18:1)

Jezus ging door de Jordaan toen Hij Zijn dienstwerk begon, en Hij kruiste de bloederige Kidron, toen Hij Zijn lijdensweg begon.

In de hof van Getsemane bad Hij driemaal een intens gebed van overgave. Op die donderdagavond bad Jezus in een folterende doodsstrijd, terwijl Hij bloed zweette. Hij zei : *“Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!”* (Lukas 22: 42-44) Vanaf dat moment gaf Jezus zichzelf, om zo Zijn bestemming als de drager van de schuld van een verloren geslacht te vervullen. De bende kwam en voerde Hem weg.

Jezus was een gevangene van de duivel. Voor de eerste keer in de eeuwigheid, was de communicatie stilgevallen tussen de Vader en de Zoon. De schaar van onze zonden knipte de band door die er altijd was geweest tussen de Vader en de Zoon. Hij was *“in het hart van de aarde”*, of nog duidelijker : *“in de diepten van de wereld”*. Net zoals bij Jona, was er een totale en hopeloze duisternis, die onze Verlosser omgaf.

Er zijn vijf Bijbelverzen waarin Jezus verwijst naar donderdagavond, als zijnde “het uur”, het cruciale overgangspunt in Zijn dienstwerk :

“Toen kwam Hij bij de discipelen en zeide tot hen: Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren.” (Mattheüs 26: 45)

“En Hij kwam ten derden male en zeide tot hen: Slaapt nu maar en rust. Het is genoeg. De ure is gekomen, zie, de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren.” (Marcus 14: 41)

“En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem.” (Lukas 22: 14)

“Zie, de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid wordt, een ieder naar het zijne en Mij alleen laat.” (Johannes 16: 32)

“Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke.” (Johannes 17: 1)

Het hoofdkwartier van de hel

Een kenmerkend verschil trad op toen Christus overgeleverd werd in “de handen van zondaars”, of beter in “de handen van de duivel”. Iets geheel anders begon te gebeuren.

Je ziet hoe tot op dit punt in Jezus’ bediening, elke keer als een groep Hem probeerde te grijpen of te stenigen, of Hem van de rotsen probeerde te dringen, Hij hieraan telkens op een ongewapende manier ontkwam. Hij ontglipte als het ware telkens aan hun vingers. Dit was omdat Hij onschuldig was voor zijn Vader en leefde onder de hoge bescherming van de engelen. Zijn uur was toen nog niet gekomen. Het was nog niet de tijd om te lijden voor de zonden van de wereld. Maar na dat uur, op donderdagavond, toen was het de tijd, het uur waarop de zonden van de wereld – uit het verleden, heden en de toekomst – op Hem, het Lam Gods, werden gelegd.

Soms vergeten we dat de straf voor de zonde niet alleen de dood is; er is ook een straf die in verhouding staat tot onze werken. (Lukas 12: 47; 2 Petrus 2: 9) Jezus kwam om de volledige straf, het lijden en de dood op Zich te nemen. (Romeinen 6: 23)

Wanneer precies begon Hij de zonden van de wereld te dragen? Dat was op die donderdagavond in de hof van Getsemane.

Vanaf het moment dat Hij onze zonden begon te dragen was Hij in het hart van de aarde, of beter gezegd, Hij was afgedaald tot de diepste diepten van de hel. Soldaten sloegen Hem. De menigte bespuwde

Hem. Hij werd van het ene proces naar het andere gesleurd – van de hogepriester naar Pilatus, van Herodes terug naar Pilatus, en dan tenslotte naar Golgotha. Hij was in de klauwen van het werelds kwaad, de klauwen van de duivel, die de prins van deze wereld is. (Johannes 16: 11)

Bedenk ook dat Jona in de buik van de grote vis niet werd vastgehouden als een dode in zijn graf. Veeleer was hij een levende gevangene in een bewegende onderzeeër, die mee moest gaan naar waar de vis hem bracht. Als de vis omhoog kwam, ging hij mee omhoog en als de vis omlaag dook, ging ook hij naar diepere wateren. Op gelijke wijze was zijn strijd vergelijkbaar met die van Christus, maar hier om zijn eigen leven; bij Christus om ons leven. Jezus was de gevangene van de duivel en zijn trawanten. Satan had de touwtjes van de door duivelen bezeten menigte volledig in de hand. Ze namen Jezus van plaats naar plaats, overlaadden Hem met spot en laster en fysieke verwondingen. Toen Hij leed was Hij “in het hart van de aarde” of “in het midden van deze verlorengaannde wereld”.

Stel je voor hoe Jona moet geleden hebben tijdens zijn vuurproef in het gitzwarte ingewand van de grote vis. Drie dagen in die slijmerige, adembenemende stinkende duisternis van de vis moet wel als een eeuwigheid geduurd hebben. Heb je er wel eens over nagedacht dat als Jona kon overleven in de ingewanden van de vis, hij wellicht niet het enige levende wezen was dat daar rond kronkelde? Toch was het lijden van onze Heer oneindig veel groter dan dat van de weerspannige, weggelopen profeet. Hoe veel moet Jezus wel van ons houden, om gewillig al deze moeiten te hebben verdragen, en de verlorenen het miserabele lot te besparen!

Dus als we weer naar onze Bijbeltekst kijken, denk er dan aan dat Jezus het niet heeft over 3 perioden van 24 uur, maar dat alle lijden zich zou voltrekken binnen een periode van drie dagen en drie nachten.

Jezus was “in het hart van de aarde”, of in de greep van de vijand, over een periode van drie dagen en drie nachten – donderdag nacht, vrijdag nacht, zaterdag nacht. Hij stond op, op zondag morgen.

De joodse timing.

Voor we dit onderwerp van de tijdsaanduiding verlaten, laten we even kijken naar meerdere teksten in het evangelie, waar duidelijk wordt vermeld dat Jezus zou opstaan na drie dagen – of de derde dag. Deze verzen staan apart van de “drie dagen en drie nachten” die we reeds uitgelegd hebben.

In Marcus 8: 31 lezen we : *“En Hij begon hen te leren, dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden en na drie dagen opstaan.”* En om dit te benadrukken vinden we in Marcus 9: 31 : *“Want Hij onderwees zijn discipelen en zeide tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem ter dood brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan.”*

Sommigen proberen deze teksten te gebruiken om Jezus’ tijd in het graf te verlengen. Ze vinden dat het verhaal alleen maar klopt als ze een periode van 72 uur kunnen berekenen.

Maar bekijk het even van deze kant: Stel dat je een auto huurt voor drie dagen, dan zullen sommige verhuurdiensten je een bedrag vragen voor iedere dag. Het doet er niet toe hoe lang je met de auto rijdt, zelfs al is het maar een stukje van die dag, toch zal je voor een hele dag betalen. Huur je op maandagavond een auto, en je brengt hem woensdag in de late namiddag terug, zal je betalen voor drie dagen, zelfs al heb je hem niet eens 48 uur geleend.

Op dezelfde manier rekenden de Joden hun tijd, zodat een gebeurtenis die zelfs maar een stukje van een dag in beslag nam, gerekend werd als een dag. Als een feit een deel van elk van de drie dagen besloeg, ging het om drie dagen. De Joden gingen af op de stand van de zon, om de tijd bij te houden, en op bewolkte dagen was het moeilijker om de exacte tijd in uren en minuten aan te duiden. In de grote steden gingen wachters bellen of op een hoorn blazen om de tijd aan te duiden. Op die manier konden de Bijbelschrijvers ons vertellen om

welk uur Jezus gekruisigd werd en later stierf. (Marc. 15: 25; Marc. 15: 34)

Jona betekent “vrede”

Er zijn veel andere invalshoeken die ons leren hoe Jona een type of teken van Christus is. Herinner je hoe Jona, precies als Jezus, sliep in een boot, middenin een verschrikkelijke storm? Toen de kapitein Jona slapend aantrof, wekte hij de duttende passagier met de woorden : *“Sta op, roep tot uw God, misschien zal die God onzer gedenken, zodat wij niet vergaan.”* (Jona 1: 6) De opmerkelijke gelijkenis van deze woorden en van de woorden van de angstige discipelen kan ons moeilijk ontgaan. De discipelen wekten Jezus, terwijl Hij daar op de achtersteven lag te slapen, en vroegen : *“Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?”* (Marcus 4: 38-39) Jezus zou niet willen dat iemand van ons verloren zou gaan, maar we moeten Hem aanroepen (uit zijn slaap), zodat Hij ons kan redden. *“Waak op! Waarom slaapt Gij, Here? Ontwaak! Verstoot niet voor eeuwig!”* (Psalm 44: 4; 2 Petrus 3: 9; Romeinen 10: 13)

Het is zeker waard te vermelden dat zowel Jona als Jezus sliepen in het laagste deel van hun boot. (Jona 1: 5) Jezus vernederde Zichzelf meer dan wie dan ook, zodat Hij ons zou kunnen verheffen. In feite betekent de naam Jona “duif”, wat het symbool is van de vrede. Jezus is de Prins van de Vrede, of *de Vredevorst*, zoals beschreven in Jesaja 9: 6.

Toen Jezus sliep in de boot, gedurende de storm, maakten ze Hem wakker en Hij bracht vrede in hun uitzichtloosheid. “En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.” (Marcus 4: 39)

Jona, de offerande

Jona gaf aan de zeelui het bevel om hem overboord te gooien, als ze wilden overleven en vrede verkrijgen. Ik heb me wel eens afgevraagd waarom Jona niet vrijwillig overboord sprong. Indien hij dat had gedaan, hadden de zeelui natuurlijk geen persoonlijke verantwoordelijkheid voor hem moeten nemen. Op dezelfde manier moeten wij onze verantwoordelijkheid dragen voor de dood van Christus. Net zoals Jezus was Jona een gewillige offergave. De toorn van God kwam over al deze veroordeelde zeemannen, en Jona nam de toorn weg door zichzelf aan te bieden. Op dezelfde manier moeten we Jezus aannemen en Zijn bloed zien als onze offerande, om van de dood naar het leven over te gaan en om die vrede te hebben die alle verstand te boven gaat.

Jesaja 53: 10 zegt : “Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben.”

Let op het gebed dat de zeelui uitten toen zij Jona aanboden aan de woedende elementen... *“Toen riepen zij tot de HERE en zeiden: Ach, HERE, laat ons toch niet vergaan om het leven van deze man en leg geen onschuldig bloed op ons, want Gij, HERE, hebt gedaan gelijk U behaagde”* (Jona 1: 14) Het is het onschuldige bloed van Jezus dat onze zonden bedekt. (Openbaring 7: 14)

Zie de gelijkenis tussen Jona's gebed vanuit het ingewand van de vis, en het messiaanse gebed dat David schreef met betrekking tot het lijden van Christus aan het kruis.

Jona bad : “Gij hadt mij geworpen in de diepte, in het hart der zee, en een waterstroom omving mij; al uw branding en uw golven gingen over mij heen.” (Jona 2: 3)

David bad : “Verlos mij, o God, want het water is gekomen tot aan de lippen; ik ben verzonken in bodemloos slijk, waar ik niet kan staan; ik ben gekomen in diepe wateren, een vloed overstroomt mij.” (Psalm 69: 2-3)

Jona bad in geloof vanuit de buik van het zeemonster en hij geloofde dat God hem kon horen, ondanks dat alles tegen was, ondanks zijn hopeloze gescheidenheid van God. *“En ik, ik zeide: verstoten ben ik uit uw ogen, zou ik ooit weer uw heilige tempel aanschouwen?”* (Jona 2: 4)

Op gelijke wijze riep Jezus uit, toen Hij zich pijnlijk gescheiden voelde van Zijn Vader, in het volbrengen van Zijn immense beproeving aan het kruis : *“Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* (Marcus 15: 34) Maar dan, in geloof, reikte Hij omhoog tot in de hemelse tempel en bad : *“Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.”* (Lukas 23: 46) Dit was een verbluffende geloofsdaad. Christus droeg de onbegrijpelijke schuld en zonden van een verloren wereld en Hij voelde de eeuwige en peilloze scheiding van Zijn Vader.

De tijden van Jona en van Jezus

Velen gaan ervan uit dat het ‘Teken van Jona’ slaat op de drie dagen en drie nachten, maar bedenk hoe in de gelijklopende passage die wij vinden in het evangelie van Lukas, Jezus zelfs niet spreekt over enige tijdsperiode. Je zou kunnen stellen dat de nadruk eerder ligt op de manier waarop Zijn volk Zijn dienstwerk, prediking en profetie verwierp – in contrast met de Ninevieten die de prediking van Jona aanhoorden en zich bekeerden.

Lukas 11:29-32 vertelt : “Toen de scharen te hoop liepen, begon Hij te zeggen: Dit geslacht is een boos geslacht. Het begeert een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona. Want gelijk Jona voor de Ninevieten ten teken geworden is, zo zal ook de Zoon des mensen het zijn voor dit geslacht... De mannen van Nineve zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer dan Jona is hier.”

Nadat Jona uit het water kwam, ging hij op weg naar Nineve. *“Nineve nu was een geweldig grote stad, van drie dagreizen. En Jona begon de stad in te gaan, één dagreis, en hij predikte en zeide: Nog veertig*

*dagen en Nineve wordt ondersteboven gekeerd!” (Jona 3: 3-4)
(In Joh. 11: 9 antwoordde Jezus: Gaan er geen twaalf uren in een dag?)*

Dezelfde tijdsschaal van drie en een half gevolgd door veertig, vinden wij elders in de Bijbel. Elia bijvoorbeeld verborg zich drie en een half jaar gedurende de hongersnood en vluchtte daarna veertig dagen voor Izebel.

Denk eens hieraan: Net als Jona, kwam Jezus uit het doopwater en predikte voor de Joden gedurende drie en een half jaar, waarschuwende dat binnen één generatie (of veertig jaar) de stad en de tempel zou worden verwoest. (Mattheüs 12: 41)

Omdat de natie Israël niet luisterde en zich niet bekeerde, ging de verwoesting door. Slechts een klein gedeelte van het joodse volk aanvaardde Hem en was gereed. Zou dit opnieuw kunnen gebeuren met de Kerk ten tijde van de tweede komst van Jezus?

Hier is nog een voorbeeld van hoe Jona een teken of type was van Christus : Jona’s eerste boodschap, nadat hij uit het water kwam, was er een van waarschuwing, die hen opriep tot bekering. Dit was ook de eerste boodschap van Jezus na Zijn doop. Toen begon Jezus te prediken: *“Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.”* (Mattheüs 4: 17) – *“Nee, zeg Ik u, maar als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen.”* (Lukas 13: 3)

Jona is verrezen

Jezus zei dat Hij een teken zou zijn voor Zijn generatie, zoals Jona dat was voor de Nineviten. (Lukas 11: 30) Het voornaamste teken van Jezus aan zijn volk, was dat van de verrijzenis.

“De Joden dan antwoordden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen? Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen. De Joden dan zeiden: Zesenveertig jaren is over deze tempel gebouwd en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen? Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams.” (Johannes 2: 18-21)

Toen Jona door de straten van Nineve wandelde, heeft hij wellicht wel

de hoogtepunten van zijn avontuur verteld aan de omstanders. Er is geen twijfel aan dat Jona, net als Jezus, nog de littekens droeg. Toen hij ging preken kunnen zijn kleren nog wel bedekt geweest zijn met gedroogd zeewier, en zijn huid kan aangetast geweest zijn met bleke vlekken door de spijsverteringssappen van het zeemonster. Welbeschouwd heeft God eigenlijk Jona uit een zekere dood opgewekt.

Vandaag heeft iedere ware christen, net als Jona, een zekere heropstanding meegemaakt en leeft een nieuw leven. (Romeinen 6: 4) We worden allemaal geroepen te gaan naar waar God ons zendt – zonder in angsten te verdrinken – om de boodschap van genade en waarschuwing te prediken. Het valt natuurlijk te betreuren, dat er in de wereld van vandaag velen zijn, zelfs in de kerk, die zich afkeren van deze boodschap van waarschuwing. Ze willen niet geloven, tenzij ze tekenen en wonderen, genezingen en mirakels zien.

Het teken dat Jezus gaf aan Zijn generatie, is vandaag nog steeds geldig. Gedurende drie dagen en nachten nam Hij, door lijden en dood, de straf op Zich. Toen verrees Hij uit de muil van het graf. En bovenal gaf Jezus ons Zijn eeuwig Woord, om ons te leiden naar het Koninkrijk. Christus zei : *“Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.”* (Lukas 16: 31)

Jona en de natie Israël

Deze studie zou niet compleet zijn, zonder nog een andere dimensie van het verhaal erbij te betrekken. Veel geleerden zijn het erover eens dat Jona een type is van de natie Israël. God bracht het volk Israël in zijn ‘Beloofde Land’, gelokaliseerd op het kruispunt van de continenten, zodat zij een baken van de waarheid zouden mogen zijn – een koninkrijk van priesters van Jehova, in contrast tot de heidenen die hen omringden. *“En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk.”* (Exodus 19:6)

Omwille van hun weigering te prediken aan de heidenen, liet God Zijn volk in ballingschap gaan naar Babylon. Jona werd een gevangene omwille van zijn weigering naar Nineve te gaan. Aan Jona werd een nieuwe kans gegeven, en ook Israël werd vrijgelaten uit Babylon.

Het is merkwaardig hoe in het verhaal van Jona iedereen naar God lijkt te luisteren, met uitzondering van Jona. De zeelui, de wind en de wonderboom, de golven en de storm, de vis, de Ninevieten en hun vee, en zelfs de wonderboom en de worm gehoorzaamden God. Iedere mens en ding gehoorzamen, maar de weerspannige Jona, die verondersteld wordt een profeet van God te zijn lijkt de enige te zijn die zich verzet tegen Gods Woord !

Eén van de centrale lessen van Jezus en de apostelen was *“dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen; maar de kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.”* (Mattheüs 8:11-12) Jona leek zich te ergeren aan het feit dat God het gebed van de heidenen in Nineve hoorde en hen vergeving schonk. Op dezelfde manier wilden de Joden Jezus doden, toen Hij zei dat God de gebeden der heidenen hoort. (Lukas 4: 25-29)

Hoe komt het dat de kerk, zoals het oude Israël, zich zo vijandig en opgeblazen gedraagt tegen de boodschap van waarschuwing en liefde, die ons is gegeven ? De wereld verlangt vurig naar de waarheid; ze is

klar om te luisteren. Jezus zei : “*De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.*” (Mattheüs 9: 37)

De kerk, net als Jona, slaapt terwijl de storm in kracht toeneemt. De heidense zeelui zijn in gebed, maar Jona ligt te snurken. De bedelaars staan aan onze poorten, hun handen uitgestrekt om enkele kruimels van de waarheid te kunnen ontvangen terwijl de kerk feest onder een purper kleed. Tenzij we terug gehoor geven aan onze plichten, zal dit in het oordeel gebracht worden !

Jona is een symbool voor de verlorenen.

Ik wil besluiten met de kernachtige en diepzinnigste boodschap die men in Jona’s verhaal kan vinden. Jona’s ervaring is een verhaal voor de verlorenen en diegenen die in oude fouten terugvallen. Voor diegenen die het Woord van God hebben gehoord om naar het oosten te gaan, maar die naar het westen gingen – weg van Gods wil – in de gedachte dat ze op die manier een beetje vrede konden vinden van de van schuld bewust makende Geest.

Natuurlijk is het lachwekkend te denken dat men zich zelfs nog maar voor een ogenblik zou kunnen verbergen voor God.

“Waarheen zou ik gaan voor uw Geest, waarheen vlieden voor uw aangezicht?

*Steeg ik ten hemel – Gij zijt daar,
of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde – Gij zijt er;
nam ik vleugelen van de dageraad,
ging ik wonen aan het uiterste der zee,
ook daar zou uw hand mij geleiden,
uw rechterhand mij vastgrijpen.”* (Psalm 139:7-10)

Hij die terugvalt kan dan wel eventjes slapen, maar een storm zal komen. God zendt een storm om hem te redden. Het kan komen onder de vorm van een financiële crisis, of een gezondheidsprobleem of een familiegebeurtenis... maar een storm zal zijn aandacht opeisen. Op

een dag zal hij wakker worden en vaststellen dat hij als een verloren zoon in de varkensstal zit. Hij zal tot zijn zinnen komen en bidden. Hij zal de weg terug gaan naar het huis van zijn Vader, en zo gauw als Hij zijn zoon ziet komen, zal Hij hem tegemoet rennen.

“Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen.” (Jakobus 4: 8)

De boodschap van Jona is er een van hoop en verlossing voor de verlorenen. Het kan zijn dat u denkt dat u te ver van God afgedwaald bent, en dat Hij uw gebeden niet meer kan horen. Maar onthoud, dat als Jona vanuit de diepste duisternis van de aarde, nog een gebed kon bidden tot de Almachtige in Zijn tempel, u dat ook kunt.

“En de HERE sprak tot de vis en deze spuwde Jona uit op het droge.” (Jona 2: 10) Hij gaf niet alleen Jona een nieuwe kans, maar Hij deed het zeemonster stranden om Jona op de vaste grond te brengen. God is zo vol van genade !

U kunt denken dat uw situatie somber is, maar als God Jona verlostte uit zijn hopeloze omstandigheden, kan Hij zeker ook u bevrijden. Herinner u dat God, toen Hij Jona bevrijdde, een opdracht gaf. De Heer heeft een zending en een dienstwerk voor iedereen – ook voor u. We komen tot Jezus, op Zijn grote uitnodiging; en dan gaan we voor Jezus in Zijn grote opdracht. Kom tot Hem nu, en zeg :

“Hier ben ik Heer, zend mij.” (Jesaja 6: 8)

Misschien bevinden er zich onder diegenen die dit boekje lezen “Jona’s”. God heeft u geroepen om te evangeliseren, maar u vlucht naar ‘Tarsis’ op een stormachtige zee.

Schrijf naar AMAZING FACTS en laat u informeren over het Amazing Facts College of Evangelism Bijbeltrainings programma.

Of bezoek hen op www.amazingfacts.org
Blader door de online catalogus, gevuld met boeken, video's, Cd's, cassettes en meer !

Mis vooral de gratis online Bijbel Profetie cursus niet !
www.bibleuniverse.com

Schrijf u vandaag nog in en verruim uw kennis !